

కలవరపడు

“ఎయ్...నిన్నే ఈ లారా?”

అన్నాడు మూర్తి.
లోపలనుండి “ఎందుకండీ? అన్నం చార్చాలి” అన్నది శ్రీదేవి.

“రమ్మంటుంటే ఏమిటా వెంకి సమాధా నము?” అన్నాడు మూర్తి.

“అబ్బ వుండండి? అన్నం మెత్త పడు తుంది” అన్నది శ్రీదేవి.

“నీకేమన్నా పొగరా...రమ్మంటుంటే” అన్నాడు మూర్తి.

“ఏమిటండీ? పొయ్యిమండక నేను సత మతమవుతుంటే!” అన్నది శ్రీదేవి.

“మొందు వస్తావా? రావా?” అన్నాడు మూర్తి.

“అబ్బ! ఉండండి! వస్తున్నాను...” పొయ్యిలోని పొగకు కళ్ళి నుండి నీరు కారు తూంది. “ఏమిటండీ?” అన్నది శ్రీదేవి.

“ఏమిటా దరిద్రము...పప్పుదూ ఏడు మూసే వుంటావు...ఫీ...నీ జన్మ తగ లెయ్యి...నీ బ్రతుకు ఎప్పుడింటేలే...” అన్నాడు మూర్తి.

“సకలెండీ? ఎవరన్నా వింటే నవ్వు తారు...ఏమిటి? చెప్పండి?” అన్నది శ్రీదేవి.

“ఎంత నంగనాచిలాగ అడుగుతున్నావ్? దొంగతనము, రంకుతనము ఏడు ఘడియల కంటే ఎక్కువ దాగదు...తెలుసా?” అన్నాడు మూర్తి.

“అయితే నేను ఏమిచేశానని యివ్వడు!” అన్నది శ్రీదేవి.

“నీకు తెలియదా? నంగనాచిలాగ మాట్లాడుతున్నావు?” అన్నాడు మూర్తి.

నవ్వుతూ “సరే! నేను చెబుతున్నాను” అన్నది శ్రీదేవి.

“అను! నా ప్రశ్నకు సమాధానము చెప్ప?” అన్నాడు మూర్తి.

“ఏమిటండీ యీ ఖోరణి?” అన్నది శ్రీదేవి.

“నీకు ఖోరణిగానే వుంటుంది. నలు గురిలో నన్ను నవ్వులపాలు చేశావు. నీవు ఎంతకొనా సమర్థురాలివి!” అన్నాడు మూర్తి.

“చంపక చెప్పండి? ఏం జరిగిందండీ?” అన్నది శ్రీదేవి.

“ఎంత జరగాలో అంతా జరిగింది. అందిరి ఆడవాళ్ళే వంటిదానవుగావు నీవు... తలలు మార్చగలదానివి?” అన్నాడు మూర్తి.

“నన్ను వినిగించక చెప్పండి? నేనేం చేశానో?” అన్నది శ్రీదేవి.

“అదే నేను అడుగుతున్నాను...నీ వేం చేశావు?” అన్నాడు మూర్తి.

“మీకే చెప్పండి?” అన్నది శ్రీదేవి.

“చేసినదానిని నీవే చెప్పకపోతే...విన్న వాడను నేనా చెప్పేది. నీవు చేసినదంతో నీవే చెప్ప!” అన్నాడు మూర్తి.

“నీనా...నా పాదాలు పట్టుకొని ఆపని త్రము చేశావు...ఫీ...ఫీ...” అని మూర్తి స్పెటాడు.

“నా జొందిలో ప్రాణముండగా నా పతి నుండి వచ్చే వ్యర్థా విడిదయిలేదు. నా ప్రాణాలు యీ పాదాలదగ్గర పోవాలింటే” అని ఏడుస్తూ తలను రెండుపాదాల ముం దుంచింది శ్రీదేవి.

అలంకి చెల్లారామ్.

“ఏమిటండీ? ఇన్ని రోజులనుండి లేనిది యీ రోజు ఏమిటి? అదో రకముగా మాట్లాడుతున్నారు” అన్నది శ్రీదేవి.

నీకు అట్లాగే వినబడుతుంది. బజారుకు వెళ్ళు తెలుసుంది...” అన్నాడు మూర్తి.

“బజారులో అనుకు నేం తప్పని నేనేం చేశాను.” అన్నది శ్రీదేవి.

“ఏమి చేశావో...ఎవరికి తెలుసు?” అన్నాడు మూర్తి.

“అనవసరం గా మాట్లాడకండి? ఎంత వరకు మాట్లాడాలో అంతవరకు మాట్లా డండి!” అన్నది శ్రీదేవి.

“ఏమీ...పరపురుషుని పక్కలో పెట్టు కొని పరాచికలాడవచ్చుగాని... తాళికట్టిన భర్త ఉన్నమాట అంటే అంత ఉలుకా” అన్నాడు మూర్తి.

కళ్ళి నుండి నీరు నిండుతుంది. ఏడుస్తూ “ఏమిటండీ యీ అఘాయిత్యము, మీరు తెలిసే మాట్లాడుతున్నారా? ఎందుకండీ? యీ రోజు యిలా అడుగుతున్నారు...”

నన్ను పరీక్షిస్తున్నారా?” అన్నది శ్రీదేవి.

“అబ్బ! మహా పతి! వర బహులుగారింది.”

సతీఅననూయ కదూ...” అన్నాడు మూర్తి.

“నేను కాపురానికవచ్చి విడు సంవత్స రములయింది కదా? ఆ మాత్రము నామనసు గ్రహించలేరా?” అన్నది శ్రీదేవి.

“సరే...నిన్ను ఎంత ప్రేమతో చూచా నో...నిన్ను కోర్కెలు తీర్చానో, నీతో నీ విధముగా ప్రవర్తించానో అది నాకేకాక నీకుకూడా తెలుసు. నిన్ను ప్రేమించే నాకే ఆవరాధము తలపెట్టావు. ఇక నీకు యిక్కడ స్థానములేదు” అన్నాడు మూర్తి.

“మీ పాదాలు పట్టుకుంటాను. ఇటువంటి మాటలనకండి. కావాలంటే నన్ను కత్తివో పొడిచి చంపండి” అని రెండుపాదాలు పట్టు కుంది శ్రీదేవి.

“నీనా...నా పాదాలు పట్టుకొని ఆపని త్రము చేశావు...ఫీ...ఫీ...” అని మూర్తి స్పెటాడు.

“నా జొందిలో ప్రాణముండగా నా పతి నుండి వచ్చే వ్యర్థా విడిదయిలేదు. నా ప్రాణాలు యీ పాదాలదగ్గర పోవాలింటే” అని ఏడుస్తూ తలను రెండుపాదాల ముం దుంచింది శ్రీదేవి.

“నీనా...నా పాదాలు పట్టుకొని ఆపని త్రము చేశావు...ఫీ...ఫీ...” అని మూర్తి స్పెటాడు.

“నా జొందిలో ప్రాణముండగా నా పతి నుండి వచ్చే వ్యర్థా విడిదయిలేదు. నా ప్రాణాలు యీ పాదాలదగ్గర పోవాలింటే” అని ఏడుస్తూ తలను రెండుపాదాల ముం దుంచింది శ్రీదేవి.

“నీనా...నా పాదాలు పట్టుకొని ఆపని త్రము చేశావు...ఫీ...ఫీ...” అని మూర్తి స్పెటాడు.

“నా జొందిలో ప్రాణముండగా నా పతి నుండి వచ్చే వ్యర్థా విడిదయిలేదు. నా ప్రాణాలు యీ పాదాలదగ్గర పోవాలింటే” అని ఏడుస్తూ తలను రెండుపాదాల ముం దుంచింది శ్రీదేవి.

త్వరలో త్యాంతి???

ఏ కమయలోనైనా అప్పుడప్పుడి అగినవో రోజోలా (మాత్రం) దాగుగా వనిచేయను. క్రిందవరి స్థితులలో నైనావరే. ఏవరైనా హాపిడేసుక 100% గుణము గ్యూరంటీ యిచ్చుచున్నాము. హాప్నోకా- కడుపునొప్పివాడ దీనిని వాదిన ఎవరో వనుజరుగును గాన అభివాయ వాడరాదు. సామాన్యమైనది. డ.7-2-0. క్రిందవరైనది డ.20.4.0 మాత్రము. బోయలవళయ, పహారావార, కంకా.38.

కలవరపడు స్త్రీలకు

“కుమారి” మాత్రం ముదవకండి మీ ఆరోగ్యం రక్షించును నింతవరం వెం (పాద) డ. 3/- (వైవర్) డ. 5/- (ఎక్స్ప్రెస్ వైవర్) 8/- పోస్టిస్టాకం గ్రా. కర్ణాటకం

Mrs. P. Deves, F.D.S. (A.P) Calcutta-40. స్టాక్స్: Indo Medical supplies No. 3 Pauliappan st, Seven wells, Madras - 1.

నారసింహ లేహ్యము

 బంగారుతో చేసినది. మేహము, నిర్లక, నిస్పృక్షవగైరా హరించి. బలము రక్తవృద్ధి కల్పించును. 20కు, దమ్మిరు. 3-4-0. పోస్టిక డ. 1-0-0. **వి. సి. వి. అండ్ కో, (ఆయర్వేద సమాజం) పెరిదేపి (హిస్సు) - నెల్లూరుజిల్లా.**

★ రగడ విరగడ ★

“నిన్ను దయతల్లి సై నీ పాపములో భాగం పంచుకోవలసివస్తుంది. నీవు చేసిన పనికి నిన్ను భగవంతుడైనా తుమిస్తాడా?” అన్నాడు మూర్తి.

“మీరు ఎన్నయినా అనండి... నేను ఏ పాపము ఎరగను... మీమీద ఒక్క అన్నది క్షేమి.”

“ఓహో... నేను బ్రతికి వుండటము గూడ ఇష్టము లేదన్న మాట!” అన్నాడు మూర్తి.

“నన్ను ఎందుకింత బాధ పెడతారు. కత్తివో బాడవండి. చోయిగా ప్రాణాలు విడుస్తాను” అన్నది క్షేమి.

“చోయిగా... నీ ఇష్టము వచ్చిన చోటుకే వెళ్ళు... నిన్ను నీ పాపానికి వదులుతున్నాను. ఏ చేతులతో నిన్ను అలంకరించానో ఆ చేతులతోనే నిన్ను నాశనము చేయలేను. పాప పుణ్యాలు విచారించే భగవంతుడు నీకు తగిన శిక్ష విధిస్తాడు. ఇక నీముఖము నా కన్నటికి

చూపించకు పో...” అన్నాడు మూర్తి.

“నన్ను అట్లా అనండి... నేను ఏ పాపం ఎరగను... మిమ్ములను విడిచి ఒక్కరోజు కాదుగదా... ఒక్క నిమిషమైనా బ్రతక గలనా? నన్ను విడవకండి. మీపాదాలు పట్టు కుంటాను. మీరు ఏ పరీక్ష పెట్టినా, దానికి నిలుస్తాను. నన్ను మాత్రము విడవకండి... ఏమండీ మీకు పుణ్యముంట్లుంది. అనండి విడవనని అనండి... ఏమండీ... మిమ్ముల్ని నండి, నావేపుచూడండి... నేను నిరోషిని... నా ముఖము చూడండి... నేను పోను... మిమ్ముల్ని విడిచి పోను...” అన్నది క్షేమి.

“నన్ను యిక నైనా విడువదలచుకో లేదా... నీకు పది వేల నమస్కారాలు చేస్తాను. వెళ్ళు నాకళ్ళముందుండి. నన్ను నవ్వులపాలు చేయకు... కావాలంటే నీకు ధనమిస్తాను...” అన్నాడు మూర్తి.

“అగండి... మీ ధనానికి... ఆశించలేదు..

నన్ను నిలుపునా చీల్చినాసరే... నామీద మాత్రము అపనింద చేయకండి. మీ పాపము మీకే అనుభవిస్తారు. ఒకనాటికి పశ్చాత్తాప పడకపోరు...” అన్నది క్షేమి.

“ఈ వేదాంతాలకేమిలే... ఛా తా వా పోనా...” అన్నాడు మూర్తి.

“పోను... ముమ్మాటికీ పోను...” అన్నది క్షేమి.

“ఏం చేస్తానో తెలుసా...” అన్నాడు మూర్తి.

“ఏమన్నా చెయ్యండి... చంపినాసరే...” అన్నది క్షేమి.

“నాదగర నీ పప్పులు డకవు... వెళ్ళు ముందర...” అన్నాడు మూర్తి.

“వెళ్ళతాను”... ఆలోచించి “అయితే వుండండి” అని తలను స్థంభానికి వేసి బాదుకో పోయింది క్షేమి.

“అగుదేవీ... నిన్ను బాధ పెట్టినందుకు నన్ను తుమించు...” అన్నాడు మూర్తి.

“నిజమా... ఎంతమాట. నన్నే మీరు తుమించండి” అన్నది క్షేమి.

“ఇదంతా కలగామర్చిపో... నేను నిన్ను ఎంతో బాధ పెట్టాను. లే” అని లేవదీసి కళ్ళ నీళ్ళను తుడుస్తూ “ఎందుకు అంతభయము. ఈ చిన్న విషయానికి యింత దుఃఖించాలా” అన్నాడు మూర్తి.

“ఇంక ఎప్పటికీ యిలాటి మాటలు మాట్లాడ నని చేతిలో చెయ్యివెయ్యండి” అన్నది క్షేమి గట్టిగా కోగలించుకుంటూ.

వీపుని మురుతూ “నిన్ను విడచి నేను బ్రతుకగలనా... ఎంత అమాయకురాలివి... అసలు సంగతి చెప్పనా” అన్నాడు మూర్తి.

“చెప్పండి?” అన్నది క్షేమి.

“శేపునాటకములో పేషము పేస్తున్నాను” అన్నాడు మూర్తి.

“పేనే?” అంది క్షేమి.

“యిప్పుడు నేను మాట్లాడిన దంతా నా పోర్నా” అన్నాడు మూర్తి.

“చంపారు. అయితే ముందు ఎందుకు చెప్పలేదు” అన్నది క్షేమి.

“శేవే... ఆ భావాలను సీక్రం రాకపోవును... సీక్రం రాకపోతే నాకు రావు” అన్నాడు మూర్తి.

“ఇదంతా నటనా? ఎంతభాగా నటించారండి! నిజమునుకొని చచ్చానంటే నన్నుండి. శేపుడ్రామాలో మీ దేవుడు ప్రయిజా ఆ ప్రయిజా నాకేయివ్వాలండి” అన్నది క్షేమి.

“ఆ ప్రయిజా శేపు... యీ నాటికి ప్రయిజా” అని ముద్దు పెట్టుకొన్నాడు మూర్తి.